

Milla Heikkisen luontoretkien kokemukset muuntuvat joskus jälkikäteen taiteeksi. Kokemukset saattavat alkaa elää omaa elämäänsä, eikä nähtyä maisemaa välttämättä tunnista maalauksista.

maalauksia.

– Harvoin alan maalata niin, ettei minulla ole mitään ajatusta taustalla. Yleensä luonnosta jää mieleen esimerkiksi maisema, joka lähtee kehittymään edelleen, Heikkinen kertoo.

Luovuutta korostava Steiner-koulu ja visualistin opinnot ovat luoneet pohjaa Heikkisen taideharrastukselle. Hän maalaa vesiväreillä, tekee graafista suunnittelua, valokuvaa ja kirjoittaa. Ilmaisutekniikoilla on eri lähtökohtansa.

– Maalaaminen on miltei meditatiivista, palauttavaa tekemistä, jonka pariin voi unohtua pitkäksi aikaa, Heikkinen kuvailee.

– Graafinen suunnittelu sen sijaan tuntuu enemmän työltä, samoin kuin valokuvaus. Se voi johtua siitä, että niitä tehtiin visualistin opinnoissa, hän jatkaa.

Ylläksen maisemat ja harrastusmahdollisuudet näkyvät Heikkisen printeissä, joita hän myy painettavaksi esimerkiksi paitoihin ja mukeihin saksalaisen nettikaupan kautta.

– Siirtäisin mielelläni printit myyntiin suomalaiselle taholle, jos sopiva löytyisi. Yrittäjäksi ryhtyminen ja tuotteiden myyminen itse on ollut mielessä, mutta päivätyön ohella se on liian iso projekti aloitettavaksi, Heikkinen kertoo.

Vuodenajat vaihtavat valon ja värin

Ylläksen kahdeksan vuodenaikaa ohjaavat Milla Heikkisen tekemistä valon kautta.

– Vesivärimaalaus sujuu minulta parhaiten, kun sisällä on hämärää, eli talvisaikaan. Sisällä olemiseen maalaaminen sopii muutenkin paremmin. Valoisuus taas tuo minulle halua valokuvata, sanoo Heikkinen.

Vuodenajat ohjaavat myös ulkona viihtyvän Tanja Koistisen tekemistä.

– Kesäisin minun pitää saada kuopia ja kuopsutella, joten järjestelen itselleni ulkotöitä kesäksi. Talvella esimerkiksi maalaan ja teen grafiikkaa, kun ainoa ympäristötaiteen muoto on lumen ja jään veistäminen, Koistinen kertoo.

Hän ei hae ulkoa pelkästään inspiraatiota ja halua tehdä, vaan myös materiaalia ja muotoja teoksiinsa.

Itselle mieleinen vuodenaika voi vaikuttaa myös

aihevalintoina tai siinä, keskittykö isompiin kokonaisuuksiin vai yksityiskohtiin.

– Tätä nykyä rakastan kaamosta ja sen värejä. Sen hiljaisuus ja hieman sisäänpäinkääntynyt energia ovat enemmän mieleeni kuin kesän hektisyys, Tanja Kaulanen sanoo.

Kaamoksen värit näkyvät Kaulanen maalauksissa, joissa maisemat ovat talvisia. Kesän yksityiskohtat voivat näkyä hänen taiteessaan kukkien, kasvien ja eläinten muodossa.

Tanja Kaulanen ja Milla Heikkinen jakavat kokemuksen siitä, kuinka taiteen tekeminen lähtee elämään omaa elämäänsä. Taustalla voi olla todellinen mielikuva, mutta se näyttää valmiissa teoksessa joltain ihan muulta.

– Se on jokin suurempi kuin minun mieleni, joka taidetta tekee, kuvailee Kaulanen.

Taide sopii jokaiselle

– Taide on kaikille, sanoo Tanja Kaulanen.

Hän ei omien sanojensa mukaan ymmärrä taidetta itsekään. Kenenkään ei tarvitse määritellä taidetta, ja toisaalta jokainen saa määritellä sen itse.

– Itse tekeminen on ihanaa, ja toivoisin, että jokainen uskaltaisi vain tehdä miettimättä sitä, että osaako, Kaulanen jatkaa.

Ylläksen seutu tarjoaa luonnosta innostuvalle loputtomasti innoitusta. Mahdollisuuksia taiteen tekemiseen pyritään lisäämään.

– Yhteisöllisyys on ART Äkäslompolon yksi keskeinen tavoite. Näkisimme mielellämme paikalliset innostumassa taiteesta ja lisää taidemuotoja mukana yhdistyksen toiminnassa, sanoo **Lea Kaulanen**, yksi yhdistyksen perustajajäsenistä.

Ympäristötaidetta voi käydä vapaasti katsomassa Karilan maastossa.

– Osa teoksista on reittien varrella ja osa metsässä. Navettagallerialta saa kartan, johon teokset on merkitty, Lea vinkkaa.

Tanja Kaulanen toivoo löytävänsä tulevaisuudessa lisää aikaa taiteelle.

tarvikkeet käyttöönsä.

Myöhemmin hän on hakenut oppia myös kauempaa.

– Kävin Limingan taidekoulun, jossa sain kokeilla uusia tekniikoita ja opin paljon uutta, Kaulanen sanoo.

Taidekoulun jälkeen Kaulanen palasi kotikylälleen Äkäslompoloon. Hän on tätä nykyä yrittäjänä ja päävastuussa taidetta myyvässä galleria Lumiperhosessa, jonka hänen vanhempansa perustivat Äkäslompoloon 90-luvun alussa. Kaulanen myy töitään Lumiperhosessa, ja yhteydenottoja asiakkailta tulee myös sosiaalisen median ja nettisivujen kautta. Galleria edistää teosten myyntiä, mutta vie aikaa taiteen tekemiseltä.

– Toivon, että voisin panostaa taiteeseen enemmän yrityksen pyörittämisen sijaan. Tarvitsen yksinäistä aikaa luovuudelle, Kaulanen kertoo.

– Saan inspiraatiota luonnosta, mutta myös esimerkiksi kirjallisuudesta ja sosiaalisesta mediasta. Minun tapani olla luonnossa ei ole retket tuntureille tai muiden isojen asioiden äärelle. Olen enemmän kasvientuujottelija. Viime syksynä hurahdin sienestykseen, Tanja Kaulanen kuvailee.

Hiihtolenkki voi päätyä maalaukseksi

Milla Heikkiselle luonnossa liikkuminen on tärkeä harrastus. Harrastus sai uusia muotoja, kuten vapaa-laskun, kun hän muutti Äkäslompoloon viisi vuotta sitten. Vapaalaskuretkistä, hiihtolenkeistä ja muista luontokokemuksista syntyy myöhemmin esimerkiksi